

Ikarův stín - Zagorová, Hana

V poledním slunci nad zemí přikrytou žářem
k obloze stoupá Ikarův stín

Zatím co naposled pohlédl vzhůru
dřív než ho k náruči země pád smích
s loutnami vandráci po kraji bloudí
chutnají ostří nožů a dýk

S loutnami vandráci o pravdě zpívají
v noci je skrývá temnoty plášť
z dálky jim na pozdrav oprátky kývají
jak svleče prosté a vykvétá zášť

koruny na trůnech obléhá píseň
a kdekdo z mocných rád by se zdejších
rád by se vytratil píseň však pálí
do tváří prolhaných ohnivý cejch

A tak se vandráci na stromech houpají
nebo jim po zádech promlouvá bič
píseň však na křídlech proklouzne sítí
s větrem se vznáší a uniká pryč

A tak se vandráci na stromech houpají
nebo jim po zádech promlouvá bič
píseň však na křídlech proklouzne sítí
s větrem se vznáší a uniká pryč

Vosk však náhle taje a sen se řítí dolů
jako raněný pták, země pláče